

Η Μαύρη Ομίγλη και τα Ξωτικά

Βέρα Ιωάννου

Ξημέρωσε ακόμη μια ηλιόλουστη μέρα στο βασίλειο των ξωτικών του βροχερού δάσους. Ο άνεμος φυσούσε απαλά και τα φύλλα θρόιζαν σ' έναν ρυθμικό χορό. Παντού ακουγόταν η ωραία μουσική των πεταλούδων και των μελισσών, καθώς τριγυρούσαν ανάμεσα στα πολύχρωμα λουλούδια για τη συγκομιδή της ημέρας. Τα ξωτικά ζούσαν από καιρό τώρα στο δάσος, όπου ένιωθαν ασφάλεια και είχαν ευημερία. Τα ξωτικά ήταν κάτι μικρά ανθρωπάκια, με μυτερά αυτιά και μακριές μύτες, με μάτια μεγάλα, γεμάτα ευγένεια και καλοσύνη.

Ξεκινούσαν καθημερινά, από νωρίς την αυγή, να εργάζονται με τις ασχολίες τους. Άλλα με το μάζεμα καρπών, άλλα με τη φροντίδα των δέντρων, άλλα με το καθάρισμα, με τις ξυλουργικές κατασκευές, ενώ τα παιδιά ξωτικά έτρεχαν χαρωπά για το πρωινό μάθημα στην άκρη της λίμνης. Εκεί έβρισκαν τον δάσκαλό τους, τον γέρο Ζίκμουτ, τον πιο σοφό απ' όλα τα ξωτικά. Θα 'ταν δε θα 'ταν ογδόντα χρονών, αν και φαινόταν κατά πολύ νεότερος, με έντονα μαύρα μάτια, γεμάτα με τη γνώση και την εμπειρία τόσων χρόνων. Όλη μέρα μελετούσαν με μεγάλη περιέργεια τα μυστικά της φύσης, παρατηρούσαν τα ζώα του αέρα και του νερού, μάθαιναν αριθμητική και ανάγνωση, ενώ πολλές φορές πήγαιναν εκδρομές στο βουνό, για να εξερευνήσουν το περιβάλλον. Τόσο ωραία περνούσαν τα μικρά ξωτικά στο σχολειό τους, που ξεχνούσαν τις ώρες που περνούσαν.

Όταν ο ήλιος έγερνε προς τη δύση του, σκορπώντας τις ροδοκόκκινες ακτίδες του στη γη, τα μικρά ξωτικά έτρεχαν προς τα ξύλινα καλυβάκια τους, πέφτοντας ξερά από την κούραση της μέρας. Οι μέρες περνούσαν φαινομενικά ίδιες, αλλά και τόσο ξεχωριστές η μια από την άλλη, γεμάτες ενδιαφέρουσες περιπέτειες στο βροχερό δάσος.

Όσπου ξημέρωσε ένα πρωινό, που δεν ήταν όπως τα υπόλοιπα. Παντού υπήρχε διάχυτη μια ανησυχία. Οι μπαμπάδες και οι μαμάδες συζητούσαν χαμηλόφωνα για κάτι μυστικό.

«Τι είναι αυτό που τους ανησύχησε τόσο;», ρωτούσαν τα μικρά ξωτικά το ένα το άλλο. «Τι έγινε;», «Γιατί ξαφνικά οι μεγάλοι είναι τόσο σοβαροί και φοβισμένοι;», αναρωτιόνταν και ένιωθαν ξαφνικά ότι η γη χάθηκε κάτω από τα πόδια τους.

Ο Φλερ, το μικρό θαρραλέο ξωτικό, αποφάσισε να συγκαλέσει το «Συμβούλιο των Παιδιών», όπως ονόμαζε την παρέα του κάθε φορά που συναντιόνταν στο δεντρόσπιτό του, για να ετοιμάσουν καμιά ιδιαίτερη σκανταλιά.

Αφού μαζεύτηκαν, λοιπόν, τα μικρά ξωτικά της παρέας, ο Φλερ, ο αρχηγός, ο αδερφός του ο Μπο, οι δίδυμες Σοφί και Ντι και ο πιο μικρός, ο Μικαέλ, που σκαρφιζόταν τα πιο ευφάνταστα πράγματα, ο Φλερ πήρε τον λόγο.

«Αγαπητοί σύντροφοι..», είπε με δυνατή φωνή, ενώ στεκόταν καμαρωτός πάνω σ ένα κούτσουρο, για να είναι σε περίοπτη θέση. «Κάτι συμβαίνει στο βροχερό δάσος, το σπίτι μας. Όλοι είναι ανήσυχοι και νευρικοί. Έχουμε δικαίωμα να ξέρουμε..», συνέχισε. «Εγώ, ως αρχηγός, θα μάθω και θα σας πω τι συμβαίνει. Μετά θα καταστρώσουμε σχέδιο δράσης».

«Ζήτω!!», «Είμαστε μαζί σου..», φώναξαν οι υπόλοιποι της παρέας και ένιωσαν ένα σκίρτημα ενθουσιασμού, γιατί θα συμμετείχαν κι αυτοί στο σχέδιο του Φλερ.

Τις επόμενες μέρες ο ουρανός δεν είχε το ωραίο γαλανό χρώμα του. Εξαπλωνόταν από μακριά μια γκρίζα ομίχλη, σαν ένα μαυριδερό τέρας έτοιμο να καταπιεί στο πέρασμά του ό,τι έβρισκε μπροστά του. Όσο κόντευε στο βροχερό δάσος, η ομίχλη όλο και μαύριζε, ενώ μύριζε παντού θειάφι και θάνατος. Τρομαγμένα και πανικοβλημένα, τα ξωτικά έτρεχαν, μη ξέροντας τι να κάνουν.

Ο Φλερ τότε πήρε την απόφαση. Στάθηκε περήφανα στη μέση της πλατείας και είπε: «Πρέπει να μάθουμε τι είναι αυτή η ομίχλη που πλησιάζει απειλητικά το χωριό μας. Ας πάμε στον δάσκαλό μας, τον γέρο Ζίκμουτ. Αυτός σίγουρα θα ξέρει».

Ο γέρο Ζίκμουτ ζούσε σε μια παλιά ξύλινη καλύβα στην άκρη της λίμνης, μακριά από το υπόλοιπο χωριό. Όταν έφτασαν εκεί τα ξωτικά, για να ζητήσουν τη βοήθειά του, αυτός, αφού μετροφύλλισε τα σκονισμένα βιβλία του, είπε με μια ηρεμία στο βλέμμα και σταθερή, βαθιά φωνή: «Αγαπητά ξωτικά μην τρομάζετε. Η αμάθεια προκαλεί φόβο. Αυτή η μαύρη ομίχλη που έρχεται καταπάνω στο χωριό μας είναι επικίνδυνη για κάποια ξωτικά, κάποια μπορεί να αρρωστήσουν βαριά, ενώ κάποια άλλα δεν θα τα πειράξει καθόλου. Το μόνο που έχετε να κάνετε, για να προστατευθείτε, είναι να παραμείνετε κλεισμένοι στα καλυβάκια σας για όσο χρειαστεί. Μείνετε στα καταφύγια σας και η μαυρίλα θα φύγει. Ο ουρανός μας θα γίνει ξανά καθαρός και ο αέρας θα μοσχοβολά μυρωδιές λουλουδιών και πάλι».

Τα ξωτικά σάστισαν. Άρχισαν να γκρινιάζουν. «Και τι θα κάνουμε όλη μέρα στα καλύβια; Αν δεν φύγει η ομίχλη; Αν μας αρρωστήσει όλους;», παντού ακουγόταν το βουητό από τα αλαφιασμένα ξωτικά.

Ο γέρο Ζίκμουτ, τότε, χτύπησε δυνατά τη μαγκούρα του στο έδαφος, και είπε με αυστηρή και έντονη φωνή: «Ξωτικά! Περάσαμε και πιο μεγάλες δυσκολίες απ' αυτήν! Θα μείνουμε στο καλύβι μας ο καθένας και θα έχουμε πίστη και ελπίδα. Μόνο έτσι θα γλυτώσουμε από αυτό το κακό και τον θάνατο. Τα βιβλία μου το λένε καθαρά. Μόνο αυτός ο δρόμος υπάρχει και πρέπει να τον ακολουθήσουμε! Μη φοβάστε!».

Τα ξωτικά, αφού άκουσαν τα όσα σημαντικά είχε να πει ο γέρο σοφός, ξεκίνησαν για το βροχερό δάσος κάπως πιο ήρεμα και αποφασισμένα να ακολουθήσουν τις οδηγίες που είχαν πάρει. «Θα κάνουμε αυτό που μας συμβούλευσε ο γέρο Ζίκμουτ. Πρέπει να παραμείνουμε μέσα για όσο χρειαστεί!».

Έτσι κι έγινε. Ακόμα και τα μικρά παιδιά ξωτικά έμειναν μέσα στα καλύβια, βρίσκοντας όμορφες ασχολίες. Έμαθαν να μαγειρεύουν, να κατασκευάζουν αντικείμενα, να διαβάζουν ιστορίες, ακόμα και να παίζουν θεατρικές παραστάσεις στη μαμά και τον μπαμπά.

Και πέρασαν οι μέρες...και η ομίχλη ήρθε και στάθηκε πάνω στο βροχερό δάσος. Και όσο πιο πολύ έμενε, τόσο πιο διασκεδαστικά πράγματα έβρισκαν τα παιδιά, για να κάνουν, νιώθοντας ότι τα γέλια και οι χαρούμενες φωνές θα ραγίσουν τη μαυρίλα και θα τη διώξουν μακριά. Και έτσι έγινε. Σιγά σιγά οι αχτίδες του ήλιου τρύπωναν με θρασύτητα μέσα στα καλύβια, λούζοντάς τα με φως. Ο ουρανός ήταν και πάλι καταγάλανος και καθαρός. Ο αέρας τώρα μοσχοβολούσε γλυκιές μυρωδιές λεμονανθών.

Τα μικρά ξωτικά ξεχύθηκαν και πάλι έξω. Η ζωή έγινε όπως και πριν, με μια διαφορά. Όλοι τώρα ήταν λίγο σοφότεροι και λίγο δυνατότεροι. Γιατί «ό,τι δεν καταφέρνει να σε σκοτώσει, θα σε κάνει πιο δυνατό», όπως έλεγε και ο γέρο Ζίκμουτ, ο σοφός δάσκαλος.